

следната година, и живѣе, промѣнливо, въ разни голѣми европейски центрове, посещавайки и Америка — като концертиращ пианистъ и компонистъ. Напоследък — отъ 1928 има своето по-продължително мѣстожителство въ Парижъ. П. е, следъ Стравински, най-значителния представител на съвременното руско музикално творчество, съ самобитни черти на музикалното хрумване, и особеност въ композиционната техника. Творби: 3 симфонии (отъ които една класическа, въ която майсторски се наподобява стила на класицизмъ), една симфонията, една симфоническа поема („Седемъ, тѣ сж седемъ“) за теноръ, хоръ и оркестъръ, една „Скитска“ сюита, една балетна сюита, една увертюра на еврейски теми — за оркестъръ, 3 концерта и едно „Дивертименто“ (Парижъ 1929) за пиано и оркестъръ, 5 сонати за пиано, единъ концертъ за цигулка съ оркестъръ, единъ квинтетъ за цигулка, виола, обой, кларинетъ и пиано; едно скерцо за 7 фэгота, единъ балетъ, оперитъ: „Маргарина“, „Любовта къмъ тритъ портокала“, „Играчтъ и огнениятъ ангелъ“, „Картоиграчъ“ (по Достоевски), малки клавири и други инструментални соли, пѣсни и др.

Прокшъ, Йозефъ — Proksch, Joseph — клавиренъ педагогъ и компонистъ, род. 4 авг. 1704 въ Райхенбергъ (Чехия), умр. 20 дек. 1864 въ Прага, училъ Ложиеврата система на общо занимание въ Берлинъ, следъ което основава въ Прага музикално училище, писалъ: Музикаленъ „Vade-mecum“, „Общо учение за музиката“ (1857), „Опытъ за една рационална учебна метода по пиано“, „Афоризми върху католическата църковна музика“ (1858), и компониралъ: концертъ за три пиана, сонати, кантати, меси и аранжменти за 4—8 пиана — на оркестрови творби. П. е билъ слѣпъ.

Пролацио, лат. prolatio — въ мензуралната музика, се нарича определянето относителната стойностъ на нотитъ. Напр. П. мажоръ е, когато семибрависъ съдържа 3 миними; П. миноръ — когато съдържа 2 такива

Пропорсионъ, фр. proportion, лат. proportio — при мензуралната нотопись, показва такта, resp. темпото,

чрезъ дробитъ $\frac{2}{1}, \frac{3}{1}, \frac{3}{2}, \frac{4}{1}$ или $\frac{1}{2}, \frac{1}{3}, \frac{2}{3}, \frac{3}{4}$. Дробта $\frac{3}{1}$, напр., означава ускорено темпо, защото на едно единствено нормално време тукъ съответствуватъ три семибрависи.

Проприетасъ, лат. proprietas — се нарича при теорията на мензуралната музика значението на началната нота на една лигатура. При възходяща лигатура тя е една брависъ, безъ черта, при низходяща — такава съ черта.

Проприумъ мисе, лат. proprium missae — се наричатъ въ католическата литургия пѣснопѣнията, които се промѣнятъ при всѣки недѣленъ и празниченъ день: Introitus, Graduale, Halleluja, Fractus Offertorium и др. — до като въ **Ординариумъ** се съдържа пѣснопѣнията, които оставатъ неизмѣнни презъ цѣлата година.

Проске, Карлъ — Proske, Karl — род. 11 февр. 1794 въ Грьоблингъ (Силезия), умр. 20 дек. 1861 — училъ медицина и теология, свещеникъ, хоровъ викарий и каионикъ въ Регенсбургъ, заслужилъ за музикалното изследване чрезъ реставрирането — издаването на ново-църковнитъ творби на старитъ компонисти (отъ XVI и XVII в.). П. е пръвъ, който издава Палестриновата „Missa papae Marcelli“ — въ тритъ преработки: оригиналната на 6 гласа, четиригласната на Анерио, и двухорната на 8 гласа на Суриано. 1853 започва издаването на своето важно дѣло — сборницитъ: „Musica divina“, съдържащи творби на всички голѣми църковни компонисти, а 1855 — други сборници: „Selectus novus missarum“ (1855—59). П. е притежавалъ една много богата библиотека, която завещава на Регенсбургския епископъ, но е на разположение на желаещитъ да я използватъ за иаучни цели.

Просницъ, Адолфъ — Prositz, Adolf — клавиренъ педагогъ и музикаленъ историкъ, род. 2 дек. 1829 въ Прага, умр. 23 февр. 1927 въ Виена, училъ при Прокшъ и Томашекъ въ Прага, професоръ въ Виенската консерватория. Писалъ: „Наржчникъ за клавираната литература“ (2 тома — 1884—1907), „Избрани примѣри къмъ всѣки наржчникъ по